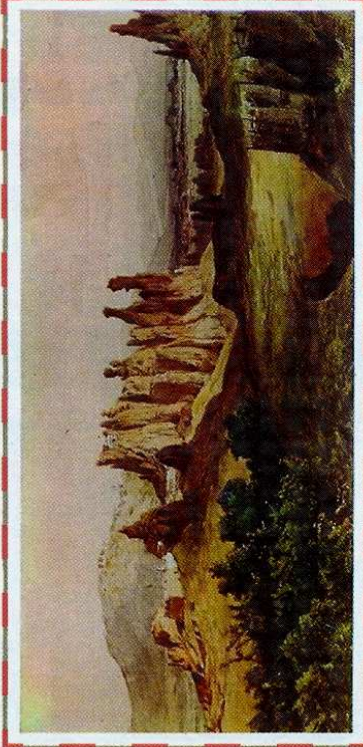


## ОПИСАНИЕ

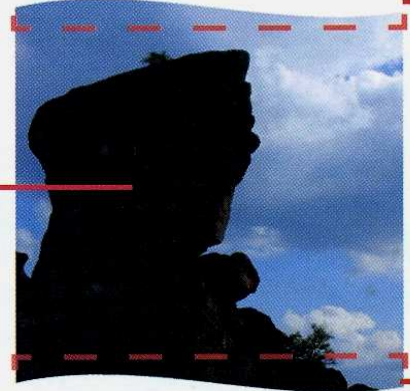
Белоградчишките скали се простират на около 30 км дължина и 3 до 5 км ширина. Скалната верига започва от връх Ведерник (1124 м) със скалните групи край с.Граничак и с.Дъбравка (внушителният Борич) и завършва при с.Белотинци със скалната група Сто овце. Най-величествените скали са около града. Малоната, Конникът, Монасите, Ученичката, Дервишът, Лъвът, Мечката, Адам и Ева, Хайдут Велко, Замъкът. Друга голяма скална група е на 4 км от града, в района на пещерата Леленица, където



най-внушителната фигура е на Динозавъра. При с.Боровица са Боров камък и Пчелен камък, западно от местността Скоршин дол са Близнаците, Сбоговете, Ерцоприте в местността Магаза, Момина скала - в местността Фалковец.



## Белоградчишките СКАЛИ



8

7

4



## ОБРАЗУВАНЕ

В края на перма, преди около 230 млн.г., в резултат на херцинския тектоничен цикъл земите в района на Белоградчик са били високо издигната суша. Релефът бил силно разчленен. При тези условия вследствие на интензивното изветряне и всеобща тенденция към потъване на земната кора започва заравняване, като във вътрешноконтиненталните басейни се отлагат среднокосови конгломерати. В такъв именно вътрешноконтинентален басейн са се образували и конгломератите край Белоградчик. Червеникавият цвят се дължи на железните окиси и хидроокиси. През юрския период върху пясъчниците се наслоили по-светли и по-дребни сиви и кремавобели варовици. Те изграждат челата на сегашните Белоградчишки Венец и Ведерник. Като резултат на младапийския тектонски цикъл комплексът се нагънал и останал на суша, като районът на Белоградчик попаднал в центъра на една голяма антиклинала. При това нагъване варовиците като по-пластични претърпели деформации, а среднокосовите конгломерати в ядрата на антиклиналата силно се напукали. Впоследствие започнала интензивна ерозия на най-високо издигнатите части. Под влияние на водата, ветровете и колебанията на температурата варовиците от тези части се разрушили и разкрили силно напуканите конгломерати. Така в продължение на милиони години се създали принудителните форми на Белоградчишките скали. В пясъчника и варовица се образували и над 100 пещери.

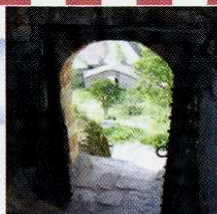
## ЛЕГЕНДА

Преди векове между скалите имало девически и мъжки манастир. Рано всяка сутрин манастирските камбани призовавали за молитва обречените на Бога монахини. Най-младата сред тях, послушницата Валентина, не могла да скрие под расото своята красота. Мълвата за красотата на сестра Валентина се разнесла навред из Римската империя. На един Петровден, когато хората имали право да посещават манастирите, съдбата срещнала Валентина с римлянина Антонио. Любовта им дълго време останала скрита, дори когато влюбеният се качвал по въже в килдията на Валентина. Но детският плач не могли да скрият. Валентина била разобличена и изправена пред строгия съд на монасите. Те решили да я анатемосат и изгонят от манастира заедно с детето. В това време откъм хълма се задал Антонио на белия си кон, ведлозираш за жестоката присъда над неговата любима. И станало чудо. Изведнъж над скалите се извила буря, паднал гръм, имало и земетръс. Манастирът се сринал и всичко наоколо се скаменило - Конникът, Монасите, Валентина, която се превърнала в Малоната с детето в ръце. Други каменни композиции са Мечката, Дервишът и, Ученичката, тичаща по пръмнината, предпочела меча прегръдка пред опасността да бъде настигната от него. Сред скалите са билейските Адам и Ева, гордият Оред, Гъбите, Хайдут Велко, Момина скала.



## Чужденците за СКАЛИТЕ

На Белоградчишките скали са се възхищавали и много учени люде, сред които унгарският историк и пътешественик Феликс Каниц (през 1860 г.), французин Адолф Бланки (1814 г.), Константин Иречек, както и много български писатели. Ф. Каниц в книгата си "Дунавска България и Балканът" ги описва така: "Общият вид и групировката на скалите, шарката на камъка, от който природата е съставила така хармонично този край, въпреки всички страни и фантастични подробности под блестящата прелест на една променлива светлина, произвежда тук чудно впечатление, когато при лунно осветление видите тези колони от червен пясъчник, които се редят като дърветата на гигантска алея и горните части на които често представляват групи от къщи, паметници, параходи, хора и животни, тогава чак разбирате произхода на окаянелия град в Триполитанска Киринея, за който се говори в една арабска приказка."



10

9

